

Sandra Grimm

De wilde paarden

Illustraties: Silvia Christoph

kluitman

Lees ook:

De spiegel van de tovenaars

De magische Vuurberg

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 282/Wo42301

Bisac JUV002130 / JUV037000 / JUV002270

© MMXXIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVII Tekst: Sandra Grimm

© MMXVII Omslagillustratie: Carolin Ina Schröter

© MMXVII Illustraties: Silvia Christoph

First published by Loewe Verlag GmbH, Bindlach © 2017

Oorspronkelijke titel: *Silberwind das weiße Einhorn – Die vier Wildpferde* (Vol. 3)

Nederlandse vertaling: Elsbeth de Jager

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1

Plannen voor de bruiloft

Toen Yara die middag naar het stuk bos achter oma's huis liep, zat haar vriend Jurre daar al op het hek. Hij streelde de manen van Yara's paard Zilverwind.

‘Hé, wat doe je daar met mijn eenhoorn?’ riep Yara.

Jurre draaide zich om. ‘Hoi Yara,’ lachte hij. ‘Niks bijzonders, hoor. Ik kijk alleen goed hoe hij eruitziet. Ik moet het precies weten.’

Yara ging naast Jurre zitten. Meteen draaide Zilverwind zijn hoofd naar haar toe en liet het op Yara's schoot rusten. Zachtjes aaide Yara de zilverkleurige manen en kriebelde Zilverwinds oor. Dat vond hij altijd zo fijn.

Toen ging ze met haar vingers over de lange, glanzende hoorn op zijn voorhoofd. De hoorn was alleen te zien als Yara en Jurre bij Zilverwind waren en verder niemand.

'Waarom wil je zo precies weten hoe hij eruitziet?' vroeg Yara en ze keek naar de glinsterende, witte vacht van haar kleine eenhoorn.

'Nou, omdat je oma gaat trouwen,' antwoordde Jurre. Hij haalde een foto uit zijn zak en liet die aan Yara zien.

Yara, Jurre en oma stonden op de foto, en ook Yara's ouders en Jurre's vader, die samen met Jurre op de manege woonde. En natuurlijk James de Jager, de man met wie oma ging trouwen.

'We hebben de foto gemaakt op de dag dat je oma en James vertelden dat ze verloofd waren, weet je nog?'

Jurre keek Yara vragend aan.

Yara grijnsde. 'Natuurlijk! De nacht daarvoor hebben we de draak gered.'

Dat zou Yara nooit vergeten. Een paar weken geleden hadden ze Darantilus ontdekt, een draak die honderd jaar naast hun stadje had liggen slapen. Maar iedereen dacht dat het een mysterieuze berg was, de Vuurberg!

'Het gaat vast goed met Darantilus in het magische woud,' dacht Yara hardop.

Nu hinnikte Zilverwind en hij hief zijn hoofd op. ‘Het gaat heel goed met hem,’ zei hij. ‘Ik ga elke dag even naar hem toe. Hij vliegt lekker rond en spuugt vuur en hoeft zich niet meer te verstoppen. Ik denk dat er niemand gelukkiger is dan Darantilus!’

Yara giechelde. ‘Nou, dat denk ik wel. Kijk maar eens naar oma en James. Die zijn echt smoorverliefd!’

Jurre grijsde. Toen hield hij de foto nog eens omhoog. ‘Ik ga deze foto naschilderen, met Zilverwind op de achtergrond natuurlijk. Op een groot doek, zodat je oma en James het aan de muur kunnen hangen. Dit wordt mijn cadeau voor hun trouwerij.’

Yara sperde haar ogen wijd open. ‘Kun je dat?’ Ze wist wel dat Jurre goed kon schilderen, maar de bruiloft was al over drie weken!

‘Natuurlijk,’ zei Jurre. ‘Alleen kan ik dan niet zo vaak met je paardrijden.’ Hij haalde verontschuldigend zijn schouders op. ‘Als ik niet aan mijn schilderij bezig ben,

moet ik papa helpen in de stal, sorry. Vraag Kim en Maja anders maar.’

Yara knikte. Kim en Maja waren twee schoolvriendinnen die regelmatig kwamen rijden. Ze waren erg aardig, maar zij waren al een tijd hele goede vriendinnen en Yara had vaak het gevoel dat ze er toch niet echt bij hoorde.

‘En jouw cadeau?’ vroeg Jurre. ‘Wil je nog steeds dat Zilverwind de trouwkoets trekt?’

Nu sprong Yara zo opgewonden van het hek dat Zilverwind geschrokken een stap achteruit deed. ‘Ja! Hij trekt de koets waarin oma en James naar het gemeentehuis rijden. En terug ook, natuurlijk. Ik ga de koets versieren. En Zilverwind versier ik ook. Met linten in zijn staart en gevlochten manen en...’

‘Hé, ho even,’ hinnikte Zilverwind. ‘Ik ben geen circuspaard! Ik trek de trouwkoets voor je oma, maar ik wil er niet uitzien als een paard op een draaimolen.’

geweldig, maar er was altijd zo veel te doen. En dan moesten de stallen ook nog elke dag worden uitgemest. Bah!

Yara legde haar wang tegen Zilverwinds hals. ‘Sorry, lieve Zilverwind. Je hebt gelijk. O, ik vind het allemaal zo spannend! Het wordt geweldig, zeker weten. We moeten wel goed oefenen, hoor.’ Zilverwind snoof zachtjes en knikte als antwoord. Yara streelde zijn zijdeachtige manen.

‘Ik ga schilderen,’ zei Jurre toen. ‘Help je me straks de stallen uitmesten?’

Yara knikte met een zucht. Bij een manege wonen was

Met de koets

Twee dagen later begon Yara Zilverwind te trainen als koetspaard. Het was veel moeilijker dan ze had gedacht. Ze moest Zilverwind poetsen en borstelen, net als wanneer ze ging rijden. Maar ze moest ook het enkelspan, zo heette de kleine koets die in de verste stal stond, tevoorschijn halen en die helemaal naar de boswei trekken.

Daarna was het tijd om Zilverwind in te spannen. Hij moest tussen de stangen van de koets achteruit lopen, maar dat wilde hij helemaal niet. Steeds weer hinnikte de hengst onrustig. Yara zuchtte. Waar bleven Maja en Kim toch? Ze hadden beloofd om haar te helpen.

Yara klopte Zilverwind zachtjes op zijn rug en aaide door zijn dikke manen. 'Kom op liefje, nog een klein stukje. Je bent er bijna!' Yara duwde en schoof, en kon haar paard toen eindelijk het tuig aandoen.

Toen ze klaar was, hijgde ze van inspanning en ook Zilverwind was helemaal bezweet.

‘Misschien is het handiger als iemand je helpt,’ zei een stem plotseling.

Yara draaide zich om. Achter haar stond een jongen. Hij was iets ouder dan zij en streek grijnzend zijn half-lange, zwarte haar achter zijn oor. Daarna stak hij zijn handen in zijn broekzakken.

‘En wie ben jij dan precies?’ vroeg Yara koeltjes. Ze vond het maar raar dat die vreemde jongen zich zo maar met haar bemoeide.

‘O, sorry. Ik ben Adam, de neef van James de Jager.’ De jongen kwam naar Yara toe en stak zijn hand uit.

Yara was stomverbaasd. Was die onbekende jongen nou gewoon beleefd of hield hij haar voor de gek? Wantrouwend schudde ze zijn hand.

‘Ik heet Yara en ik ben...’

‘Dat weet ik al,’ zei Adam en hij lachte weer.

Nu werd Yara boos. ‘Help me dan maar, als je het allemaal zo goed weet.’

Dat deed Adam. Terwijl Yara Zilverwind aaide en kalmeerde, controleerde hij het tuig, bekeek de riemen en de remmen, en hielp Yara daarna op de bok te klimmen. Met één sprong zat Adam naast haar.

‘Ik weet niet hoe vaak je dit al hebt gedaan,’ zei hij, ‘maar we kunnen het beste eerst een kwartiertje langzaam over de weg rijden. Daarna kunnen we je paard vast wel door het veld of het bos leiden.’

Yara knikte. Ze nam de teugels over en stuurde Zilverwind en de koets naar de weg.

‘Wat doe jij eigenlijk hier?’ vroeg Yara na een tijdje. ‘Ik heb je nog nooit gezien. Rijd je ook paard? Heb je verstand van paarden? Hoe kan het dat je zo goed weet hoe je een paard voor een koets moet spannen?’

Adam begon te lachen. Yara lachte ook. Ze merkte dat ze rustiger werd. Het ging allemaal prima en Adam hoefde helemaal niet te weten dat ze nog nooit met Zilverwind voor een koets had gereden!

‘Wat ben jij nieuwsgierig!’ zei Adam. ‘Ik ben hier vandaag voor het eerst omdat mijn oom me nu pas mee wilde nemen. Hij deed altijd heel geheimzinnig. Misschien wilde hij eerst zeker weten dat hij en je oma echt zouden trouwen.’

Hij nam de teugels van Yara over en praatte verder: ‘En ik heb verstand van paarden omdat mijn ouders een vakantieboerderij in de buurt hebben. We hebben maar twee paarden, maar we rijden altijd met onze gasten in een koets, dus ik ben het gewend.’

Adam stuurde de koets de brede weg op, in de richting van het dorp.

‘Hé, wacht even,’ zei Yara. ‘Zilverwind is nog niet echt gewend. Je kunt beter niet door het dorp rijden. Straks wordt hij bang.’

Adam schudde zijn hoofd. ‘Welnee. Dat is juist een mooi avontuur voor hem! Dan beleeft hij ook eens iets nieuws.’

Zilverwind hinnikte, maar Yara wist niet of hij dat deed omdat hij het met Adam eens was of omdat hij zenuwachtig was. Wat jammer dat ze hem nu niet even geruststellend op zijn hals kon kloppen!

Adam stuurde de koets handig door het dorp. Zilverwind snoof soms van schrik als er een auto te dichtbij kwam, maar hij bleef rustig. Uiteindelijk reden ze terug

naar de landweg. Daar nam Yara de teugels weer van Adam over.

‘Dat ging best goed,’ merkte ze op.

‘Natuurlijk,’ zei Adam met een grijns.

Yara keek hem van opzij aan. Wat durfde hij veel!

Weer terug op het erf zagen ze Maja en Kim verveeld op het bankje onder de grote beukenboom zitten.

‘Hé Yara, we zitten hier de hele tijd op je te wachten,’ riep Kim. Ze liep naar de koets, maar toen ze Adam zag, bleef ze stilstaan.

‘Ik kom er zo aan,’ beloofde Yara lachend. ‘Adam helpt me even met het uitspannen van Zilverwind.’ Ze stuurde de koets naar de achterste stal.

Toen Yara met Zilverwind aan het halster terugkwam, nam Adam afscheid en liep fluitend naar zijn fiets. Kim en Maja staarden hem na.

‘Wie is dat? Waar komt hij vandaan? Heeft hij je geholpen?’ ratelde Maja.

Yara lachte en terwijl ze Zilverwind poetste, vertelde ze wat er allemaal was gebeurd.

‘Wow, wat spannend,’ zei Kim toen Yara uitgepraat was. ‘Die Adam is in elk geval niet zo braaf als Jurre. Het was met hem vast veel leuker, of niet?’

‘Nee hoor.’ Yara schudde haar hoofd. ‘Met Jurre is het ook super.’ Maar stiekem moest ze toegeven dat ze de rit met de koets erg gaaf had gevonden.